

Pilgrimsruten Nordspanien

Fra Pamplona til Santiago de Compostella

August - september 2010

Af: Tommy Nylandsted Andersen

Camino de Santiago
Credencial que expide:

Foreningen af danske Santiagoopilgrimme

Fecha: 21 - VIII - 10
A favor de: TOMMY NYLANDSTED ANDERSEN D.N.I.: 231151-1985
Dirección: DAMGÅRDSVEJ 14
5700 SVENDSBORG, DANMARK
Comienza la peregrinación en PAMPLONA a Santiago de Compostela:

a pie ☐ en bicicleta ☒ a caballo ☐

En las casillas deberá figurar el sello de cada localidad (al menos dos días) con la fecha, para acreditar su paso.

"Dios ayuda al que camina." (A.Y.S.I.)

Cumplió la Peregrinación.

Sello: 31 AGO. 2010
Santiago, a _____ de _____ de 20 _____

Certificación de Paso
FIRMAS Y SELLOS

STORERIA ILZARBE
BARRIO DE LA REINA
C/14, B-311640428
C/14 (nubidos, 8m)
FUENTE LA REINA - GARES
NAVARRA
Tel. y Fax 948 34 09 21

Fecha: 22-8-10

HOTEL REBEL
LOZARCO, NAVARRA

Fecha: 22-VIII-2010

CANTINA'S Rutas Verdes, S.L.
Ctra. Logroño, 39 - 09198 Ibeas de Juarros - BURGOS
Tel. 974 421 757 - Fax 947 481 328
N.I.F. B-09475484

Fecha: 22-8-10

RESTAURANTE - HOSTAL El Refugio
C/ de la Virgen - 24722 Rabanal del Camino (Léon)
Tel.: 987 631 592
Email: hostalrefugio@terra.es

Fecha: 28-8-10

HOTEL FRANCISCO VILLAFRANCA DEL BIER

Fecha: 28-08-2010

POSADA D CAMIN
N.I.F. 35.545
Tfno. 962 54
Rda Lugo, 1 • 27170 PORTO

Fecha: _____

Mit pilgrimsbevis

Pilgrimsruten på cykel 2010.

Fredag 20. august.

Så skulle pilgrimsruten i Nordspanien udfordre os. Vi havde haft besøg af Carsten og Lone nytårsdag og snakkede om nytårsforsæt, og inden de var kørt igen var vi blevet enige om at tage til Spanien og cykle i disciplen Jakobs fodspor. Det var blevet til en del træningsture og Marianne havde også cyklet en del igennem foråret og sommeren, så hun var i god form. Jeg havde jo cyklet til Prag, så min form var også rimelig god.

Vi havde pakket familie Dreyers bil torsdag aften, med 4 cykler, 3 bagpå og en inde i bilen sammen med vores cykeltasker. Så fredag morgen klokken 4 kørte vi sydover. Første stop var på den anden side af Hamborg, hvor vi holdt ind og spiste den medbragte morgenmad. Vi kørte over Holland og Belgien, og uden om Paris, det gik fint hele vejen efter GPS-en, bortset fra omkring en ny motorvej i Holland, hvor navigation ville have os til at køre i ring, så tredje gang vi kom af den samme lille vej, valgte vi at køre efter solen, og kom efter en mindre omkørsel igen mod syd.

Efter 1500km. kørte vi af motorvejen for at finde overnatning, men de første steder vi fandt var der fuld booket, men i en lille landsby så Marianne et skilt på en mur, der fortalte at der lå et hotel op af en lille vej. Det viste sig at det var et større hotel med flere bygninger i en gammel herregård, men alt var flot restaureret. Vi fik en lejlighed i et gammelt hus et par hundrede meter væk fra hotellet, og efter indkvarteringen gik vi tilbage til hotellet, hvor restauranten lå og fik et flot aftensmåltid.

Jeg var først oppe i bad næste morgen klokken 06.30 og gik derefter en tur rundt i den lille landsby med gamle huse og en tur ned mod floden igennem nogle haver, hvor jeg så at det var frodige grønsager de havde her, da jeg kom tilbage til lejligheden havde de andre også været i bad og var klar. Vi fik morgenmad, afregnet og kørte ud til motorvejen og videre mod syd.

Billeder fra min morgentur i den franske landsby.

Vi nåede frem til startbyen for cykelturen Pamplona klokken 18, hvor vi fandt et hotel ude i den bydel hvor vi skulle cykle fra. Hotellet lå i et højhus, hvor vi lejede en stor lejlighed med to soveværelser. Vi kunne lade bilen stå i p-kælderens i de 14 dage vi skulle være væk, mod at betale for dette. Til lejligheden var der en stor udendørs terrasse hvor vi kunne stå og kigge i den retning som vi skulle cykle næste dag, det var ud over små bjerge og goldt landskab, der var tørret ind her sidst på sommeren.

Vi tog en taxa ind til centrum for at spise aftensmad, da vi blev sat af, gik vi af små smalle handelsgader frem til byen centrum, som var en stor plads med flotte gamle 4-5 etagers huse hele vejen rundt. Vi fandt en restaurant i

skyggesiden og nød vores første Spanske måltid på turen. Vi tog bybussen tilbage til hotellet og fandt her ud af at det spanske sprog ikke er nemt at forstå, men det lyder meget godt når de ruller ordrene ud af munden, i et tempo der kan tage livet af en dansk mund, det er fuldstændig volapyk for mig.

Vi fandt hotellet og nød en øl på den lune terrasse, inden det var sengetid, benene og kroppen skulle gerne være udhvilet og klar til morgendages strabadser.

Fra terrassen kunne vi se hvad der ventede os på cyklen næste dag.

Pamplona - Los Arcos

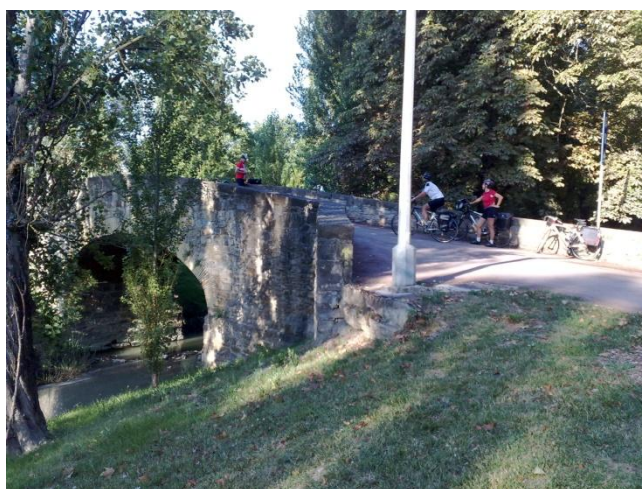
Søndag 22. august.

Vi var oppe klokken 7 og fik morgenbad i den flotte lejlighed, jeg var heldig lige at nå det først. Carsten og jeg gik ned i p-kælderen til bilen, og fik pakket cyklerne ud og samlet dem. Vi trak dem op på gaden og var klar til at cykle af sted mod Santiago de Compostella. Men først skulle vi lige have morgenmad, bageren længere henne af gaden åbnede først klokken ni, havde vi konstateret, da vi tidligere havde været ude for at købe morgenmad uden at finde dette. Så vi havde aftalt at køre hen og spise i den lille cafe, der lå sammen med bageren. Ude på gaden igen efter et dejligt måltid, hvor der både var boller og wienerbrød samt kaffe og juice, var vi klar til den store udfordring.

Vi trillede ned og hen til hvor pilgrimsruten kom forbi i byens udkant, her stoppede vi op ved en lille cykelbro for at tage de første billeder på ruten.

Efter morgenmaden er vi klar til at køre.

Vi kommer frem til ruten og kan cykle mod vest.

Vi fortsatte af ruten og fandt ud af at det var meget kopieret terræn vi skulle igennem, helt fra start gik det meget opad, og da vi var kommet lidt udenfor byen, valgte vi at cykle af pilgrimsrutens sti for gående, og dens belægning bestod af løst grus eller sten og skærver. Det var meget varmt allerede her først på formiddagen og Marianne havde

ikke gode ben, da hun fandt ud af hvad vi skulle igennem, det er noget andet terræn end at cykle rundt på Sydfyn. Der var ikke gået meget mere end en halv time, så var hun svimmel og satte sig på stien i skygge af en lille indtørret busk. Hun kunne ikke mere og begyndte at tale om en taxa eller en bus, men efter 10-15 minutter var hun klar til at prøve igen. Vi fandt tilbage til asfaltvejen og trillede ud af denne i langsomt tempo.

Længere fremme af ruten var Marianne på den igen, hun havde drukket for lidt og benene ville ikke som hun ønskede, vi fik fordelt hendes bagage imellem os og hun blev skubbet op af stigningerne af Carsten. Han sagde senere, at det ikke var meget han havde skubbet, men det var mere det psykologiske i hjælpen der hjalp, for hun trådte godt til selv. Det skal så nævnes med det samme, at efter Marianne lige havde vænnet sig til vejene, temperaturen og stigningerne, klarede hun resten af turen uden hjælp.

Næsten hele dagen gik det dog enten opad, hvor vi kravlede op i laveste gear henover et bjergpas, eller nedad hvor der skulle bremses, der var ikke mange kilometre hvor det gik ligeud. Når vi kravlede opad var det fuld tråd på den pedal der gik nedad og træk i den der gik opad, her var det godt at have klikpedaler, så ens sko er låst fast i pedalerne. Det var lige et terræn for Carsten og Lones Mountainbike, hvor der er meget lave gearudveksling på. Jeg havde heldigvis været ved cykelsmed og fået sat en lavere gearing på både min og Mariannes cykel, så vi kunne køre op af de fleste stigninger.

Vi triller igennem hovedgaden i Estella hvor der holdes siesta.

Vi får hvilt benene i skyggen.

Over middag kom vi frem til Estella hvor vi trillede igennem de små og idylliske smalle gader, hvor husene var 3-4 etager høje og alle med skodder og terrasser vendt mod gaden. Vi ledte efter et sted hvor vi kunne spise til middag, byen så ud som om at alle sov til middag, for forretningerne var lukket og der var næsten ingen mennesker at se i gaderne. Vi fandt frem til en restaurant, hvor de mente det var bedst at vi trak inden døre for at spise, det var for varmt udenfor. Så vi satte os og fik bestilt tre retter mad, det var noget med et tilbud om dagens ret, en forret og is samt kaffe, vi sad blandt andre pilgrimme i den lille restaurant og nød madden i det kølige lokale.

Vi får bestilt alt for meget mad i det varme vejr.

Vi blev kastet direkte ud i bjergkørsel den første dag.

Efter middagen kørte vi ud af byen eller retter op ad byen, for der kom en lang sej stigning lige efter byen. Vi havde fået fyldt godt op i taskerne med drikke, inden vi kørte ud af byen igen, for der går meget væske igennem kroppen i sådan en stegende hede.

Der var bygget en ny motorvej, som gik parallelt med den landevej vi indimellem cyklede på, dette gjorde at vi næsten havde landevejen for os selv, og den var dejlig bred og med fin ny asfalt, så det var ikke underlaget vi kunne klage over. Motorvejen havde også gjort, at landevejen var skåret over og fjernet på nogle stykker, så der kørte vi på grusvej og skærver.

Et sted hvor landevejen endte lige efter en bro over motorvejen, stod vi og kiggede på kort, Carsten og Lone valgte så en vej der gik mod vest og Marianne kørte efter dem, jeg stod lidt længere og kiggede på kortet og kunne ikke helt forstå tingene. Men til sidst kørte jeg efter dem, og det var så tilkørselsrampen til motorvejen de havde valgt. Der var dog heldigvis næsten ingen biler at se på motorvejen, her søndag eftermiddag og jeg kørte stærkt for at nå frem til dem, inden jeg nåede frem stoppede de op, og da jeg kom frem til dem, havde de først der opdaget, at vi nu kørte på motorvej, og det må man så heller ikke i Spanien. Men det gik godt nedad, og skulle vi vende om og cykle tilbage var det opad, så jeg sagde, at vi var nødt til at køre fremad til den næste afkørsel. Det fortsatte heldigvis også nedad de næste 4-5 km., så det gik stærkt fremad, men det skal det jo også på den slags veje. Vi trillede af den næste afkørslen og havde kun mødt ganske få biler på stykket. Så prøvede vi da også det på en cykel.

Landskabet vi kørte igennem bar tydeligt præg af, at der her i det nordlige Spanien har været en lang tør og brændende varm sommer igennem de sidste 4-5 måneder, græs og buske er tørret ind og ligner noget der kunne trænge til en ordentlig gang regn, så landskabet er mest i gule og brune farver. Kornet er høstet for længst og der er i dette område ikke meget grønt. Der dukkede heldigvis nogle skyer op på himlen hen på eftermiddagen, så solen ikke brændte ned på os hele dagen.

Hen på eftermiddagen dukkede der også en by op ude til højre, den lignede i alt det tørre, en landsby som fik tankerne hen på hvordan, sådan en ville se ud i det tørre Mexico. Vi blev enige om at køre op til denne, for at se om der var ledige værelser et eller andet sted. Et af de først huse i byen var et Hostell og de havde to værelser, så de blev booket og cyklerne kom ned i garagen.

Vi fik en øl på terrassen foran stedet, inden vi gik i bad, her kom vi i snak med en tysk mand der hed Eric og han fortalte, at han var 71 år gammel og var cyklet alene fra sin hjemegn i Sydtyskland. Han havde en defekt på sin cykel og skulle finde en cykelsmed, inden han kunne cykle igen, men måske kunne mekanikeren overfor kigge på det næste formiddag, mente han. Han var en ældre flink mand og savnede tydeligt nogle at tale tysk med, så han var vældig tilfreds med vores skoletysk. Vi spiste også til aften sammen med ham i restauranten på stedet, der var ikke mange der overnattede der og heller ikke mange der spiste der, jeg mener kun der var et andet par udover os fem.

Marianne og jeg gik en aften tur det korte stykke ind til centrum af den lille by, det viste sig, at de lige havde haft tyreløb i gaderne, vi kunne se, at der stadig lå møg i gaderne og der var opsat kraftige hegn ud til sidegaderne. Det havde været spændene hvis vi havde nået og set det med, men det var desværre overstået. Torvet var også stadig afspærret af kraftige hegn og med tilskuer pladser hele vejen rundt.

Vi gik tilbage til Hostell og nød en aften øl i den lune aften luft foran Hostet, det var her hen på aftenen hvor solen stod lavt, en fantastisk rar temperatur efter den var faldet til under de 30 grader, nu kommer alle spanierne også fra huse og går rundt og lever livet her hen på aftenen hvor det er til at holde ud. Carsten og jeg nåede lige en ekstra øl, også for at få væskebeholdningen på plads inden det går løs igen i morgen.

Vores overnatningssted i Los Arcos tidligt næste morgen.
68km.

Den lille bys store kirke, hvor pilgrimsruten går forbi.

Los Arcos - Santo Domingo.

Mandag 23. august.

Vi var oppe klokken syv denne mandag morgen og skulle ikke på arbejde men ud og cykle i Spaniens flotte natur. Vi sad klar til morgenmaden udenfor på Hostelets terrasse i den lidt kolde morgenluft tyve minutter i otte. Værten var ikke ankommet endnu, kunne vi se ind af vinduerne, men han havde lovet madden klar klokken otte, og ti minutter i kom han trillende i hans bil. Det var ikke første gang han lavede morgenmad for klokken otte var det klar, med brød, ost, juice og varm kaffe.

Vi fik betalt og sagt farvel, også til tyskeren Eric, der jo først skulle have lavet sin cykel, inden han kunne komme af sted. Vi trillede ned til cykelruten, der gik nogle hundrede meter syd for byen, her drejede vi til højre og mod vest. Den første del af dagens rute var dejlig nedad bakke, og derefter gik vejen lige ud i over tyve kilometer, en herlig ting at man ikke hele tiden skulle op eller ned. Vi kørte forbi en del marker der var harvet og klargjort til vinteren, men også en del vinmarker hvor vinstokkene stod flotte og grønne, vi kunne se, at de blev vandet. Vindruerne rod system går jo langt ned i jorden, så de kan klare den lange og tørre sommer næsten uden vand, men her gav man dem ekstra vand for at få en bedre vinhøst.

I Lazaguria var der en del veje at vælge imellem og vi fik valgt en forkert, hvor vi lige var et stykke ude af en vej, og da den gik over i en sølle markvej, mente jeg vi skulle vende om. På vej tilbage til ruten stoppede vi ved en mindre katolsk kirkegård, der lå alene et stykke uden for byen, den havde en sølle kirkemur op i 2 meters højde, men vi kunne kigge ind på gravpladserne, hvor der var fint vedligeholdet. Da vi var tilbage i den lille by, valgte vi så at trille nedad en meget stejl nedkørsel, og fandt den rigtige vej ud langs med et mindre vandløb. Vejen var med fin asfalt og vi mødte ingen biler overhovedet på denne strækning.

Byen Lazaguria ligger ud til kanten af dalen.

Cirka 20km. før vi nåede frem til Logrono kom vi ud over et højdedefrag og havde en fantastisk udsigt ned over en meget stor dal, hvor floden Rio Ebro bugter sig igennem. Her var der grønt overalt, da man trækker vand op fra floden og får vandet et stort område på begge sider af floden. De sidste 15km. ind til Logrono kørte vi langs floden og så et par store vinslotte, med deres langstrakte vinmarker liggende omkring. Der hang store mørkeblå klaser af vindruer på stokkene.

Den store flotte vin herregård ligger i dalen med floden Rio Ebro løbende bagved.

Vi havde lidt svært ved at finde ind til centrum, vi skulle jo ind til domkirken og have stempler i vores pilgrimspas. Der var en del trafik ind i byen, hvor vi kørte igennem et stort industri område, længere fremme prøvede jeg, om vi kunne komme over en bro ved en firesporet vej, men fandt ud af, at der kunne man ikke komme over på cykel. Så jeg kørte tilbage til de andre der var stoppet op, for at vente og se om jeg kom tilbage. Vi fortsatte længere ud af den vej der gik langs floden, og da vi spurgte om vej, fik vi fortalt, at vi skulle forsætte nogle kilometre mere på denne side af floden, inden vi kunne komme over på den anden side med en cykel.

Floden løb på vores venstre side og på højre side strakte der sig stejle klipper op mod himlen, vi kunne se, at der var gravet nogle huller ud i klipperne oppe over os, de hedder Cuevas del monte Cantabria, hvad og hvorfor ved jeg ikke, men de var specielle at cykle forbi. Vi fortsatte længere frem og kom over en bro til centrum af byen. Her trillede vi stille fremad ad en smal gade, og kunne konstatere, at vi var på det rigtige spor igen, da der i gaden var indsat de karakteristiske muslingeskaller, som indikere at man er på Caminoen eller pilgrimsruten. De ser nærmest ud som en reklame for Shell - undskyld. Der er også malet gule pile på mange bygninger eller mure som også kan vise en vej af den hellige sti.

Cuevas del monte Cantabria.

Vi stoppede ved en lille købmand, der lå i den smalle gade og gik derind, for at se hvad man kunne købe der. Der viste sig et stort udvalg i den meget lille butik, hvor handelsområdet til kunderne var under to kvadratmeter, men der var hylder hele vejen rundt og gulvet og loftet var også taget i brug til vareopbevaring. Den mindede meget om de små købmænd vi havde i Danmark i 50 og 60-serne, inden A.P.Møller og de andre supermarkeder kom og overtog det hele. Den ældre dame hjalp os og vi fik bestilt med finger- og krops-sprog, det var en meget fin oplevelse at handle der. Vi fik købt flutes, som hun flækkede for os, og skinke som hun skar ud til os, derudover tomater, bananer og drikke til resten af dagen. Vi pakkede maden ned og ville finde et sted at nyde den senere.

Vi handler ind til middagsmad og får smurt flutes + Et kig ind i en materialist, et butiksofbygning der er uddød i Danmark -ærgeligt.

Vi trillede videre op til katedralen og fik stemplet passene, det var lidt svært at finde stedet for stemplingen, men til sidst lykkedes det os at finde frem. Det var af en nonne der sad længst væk i den store kirke, først var det igennem det store kirkerum og ind af en dør til højre for altertavlen, hvor vi kom ind i et stort og lidt skummelt rum, men her sad der en flink og smilende ældre nonne og stemplede stolt vore pilgrimspas. Vi var inde i kirken på skift, så der var nogen til at holde øje med vores cykler og bagage, for selv her på guds egen grund, gik der et par rundt og så noget skumle ud og holdt øje med os, eller mest vores oppakning, mente vi.

Logrono store kirke eller katedral.

Vi pakker vores lækre flutes ud med skinke og tomater.

Vi cyklede videre igennem byen og fulgte floden ud på landet. Her kom vi forbi en lang række af gartnerier, hvor vi kunne se, at alle havde vandingsanlæg og det var tydeligt at se på grønsagerne, der stod frodige og grønne. Der var mange forskellige slags, men der var også en stor by at levere dem til. Længere ude stoppede vi op under et træ, der kunne skygge for middagssolen, mens vi nød vores herlige middagsflutes. Det var med udsigt ned over floden og igennem den grønne dal. Vi fandt dog ingen bænk at sidde på som vi havde talt om, men måtte nøjes med at sidde på autoværnet.

Efter middagen satte vi os på cyklerne igen, og så gik det ellers opad, sådan rigtig for alvor. Det var op til en by der lå med en fantastisk udsigt udover landskabet og den store dal, vi kunne også stå og kigge ned på et lille kraftværk, hvor man havde bygget en høj dæmning, for at lave noget gratis strøm til området. Vi fik kæmpet os videre op i laveste gear, og kørte igennem en lille bjerglandsby, hvor der var fred og ro, det var kun ved skolen, vi mødte nogle børn og en tysklære, læreren kunne fortælle os, at vi var på den rigtige rute, og kunne vise os videre fremad.

På den anden side af landsbyen skulle vi ned til floden igen, på nedturen krydsede vi en gammel jernbanelinje nogle gange, via tunneler og overkørsler. Jernbanelinjen der skar sig igennem landskabet, kunne godt minde om et billede taget ud fra en gammel western. Da vi var nede ved floden igen, gik den øde vej langs med denne et langt stykke. Belægningen gik over i en støvet grusvej, og vejen blev smallere og smallere og endte ved en rasteplads hvor der var borde, bænke og bålplads, her stod der nogle drenge og fiskede i floden. Selv om vejen stoppede der, var vi heldige, for der gik en sti videre ind igennem en tunnel, der gik under jernbanen. Stien gik igennem tunnelen sammen med et vandløb, så vi kunne lige passerer i den ene side og komme tørskoet igennem. Floden vand trak ellers meget i mig for en kold dukkert, da temperaturen var over 40 grader her midt på eftermiddagen.

På den anden side af tunnelen fortsatte stien stejlt opad, så vi trak cyklerne, og var noget i tvivl om det var den rigtige rute vi var på, men stien gik længere fremme over i en grusvej og senere kom asfalten igen.

Det lille kraftværk vi kom forbi.

Grusvejen langs med floden.

Vi kravler op i landskabet i laveste gear og får en fantastisk udsigt ud over dalen.

Noget længere fremme stoppede vi op ved en ny rundkørsel for at finde vej, her gik den nye motorvej også lige igennem terrænet, uden at den skulle være der, i følge vores kort. Mens vi stod der og kiggede, kom der en mand trillende i langsomt tempo op fra en grusvej, han havde en masse oppakning på hans cykel, der var tasker både på forhjul, styr og bagpå. Vi spurgte ham hvor han kom fra, det viste sig at han cyklede den modsatte vej af caminoen. Vi spurgte også, hvor langt han havde cyklet og så fortalte han, at han havde været det meste af jorden rundt og nu var på vej hjem. Han havde været undervej i 11 måneder og var startet med at flyve til Asien, hvor han havde cyklet rundt, derfra var han sejlet til Australien og videre til Sydamerika, hvor han havde transporteret sig rundt på hans cykel. Jeg fik lige taget et billede af ham sammen med de stolte damer. Han fortalte også, at han havde været under en uge hjem til hans hjemegn i Frankrig, og han hele tiden havde regnet med at tage pilgrimsruten hjem som det sidste på hans jordomrejse.

Han viste os ud af den grusvej han var kommet af, og det var som om at pigernes ben havde flere kræfter, efter de havde mødt en mand der havde "cyklet jorden rundt".

Siesta i skyggen af træerne i en mindre by.

Franskmanden som havde "cyklet jorden rundt".

Vi valgte så at køre videre af grusvejen der løb langs med motorvejen, stien var helt tør og det støvede rigtigt meget, på denne strækning mødte vi en del pilgrimme til fods og fik hilst hver gang, der var altså langt til Santiago til fods fra dette sted, sikkert en vandretur på endnu en lille måned. Vi kunne ikke komme andre veje og pludselig gik den flade sti over til, at blive en bjergsti, op over en stejl stigning. Det var i et smalt spor og henover store sten, der rullede, så her bar jeg først min egne cykel op og gik derefter ned igen, for at bære Mariannes cykel det sidste stykke op, hun var helt udmattet så vi holdt et hvil i skyggen af de tørre buske. Carsten og Lone var kørt i forvejen, de kunne godt cykle på noget af strækningen på deres mountainbike. På den anden side af stigningen skulle vi så ned igen, det var også stejlt, så jeg lagde mig ned i et sving, hvor der var løse sten, men der skete heldigvis ikke noget, ud over nogle små skrammer på mig og cyklen.

Den smalle sti op over et højedrag.

Det var varmt og hårdt at få cyklerne med op over.

Grusvejen gik senere over i asfalt igen og ved en rundkørsel ringede Line til mig, hun passede forretningen mens jeg var væk, der var kommet en ordre fra Finland som hun havde nogle spørgsmål til, det gik der noget tid med. Jeg havde aftalt med de andre hvor vi skulle overnatte så de fortsatte fremad, mens jeg talte i telefon. Der var nok gået op mod tyve minutter inden jeg kom på cyklen igen. Vinden havde taget til i løbet af dagen og vi havde den ret imod os, så udover bakkerne var der nu også denne kraftige modvind at kæmpe med.

Det flotte og barske landskab, hvor vi cyklede på pilgrimsstien for gående.

Jeg fortsatte i den retning vi havde aftalt, men motorvejen var igen skåret ind igennem det terræn vi kørte i, jeg stoppede i en lille landsby og spurgte nogle håndværkere om vej til Alesanco, og de pegede ud af en grusvej, denne kørte jeg så videre af. Jeg kunne se at motorvejen ikke var færdig endnu på dette stykke, så jeg krydsede under den, på de grusveje der var anlagt til byggeriet, på den anden side nåede jeg efter nogle kilometer frem til den by som vi havde aftalt at sove i, her lå jeg og kørte rundt for at finde de andre.

Så ringede Marianne og fortalte at de havde valgt en anden by, mod nordvest, hvor jeg befandt mig i sydvest og tyve kilometre fra Santo Domingo hvor de var på vej hen. Jeg fik hvilt mig lidt, inden jeg begyndte at cykle op over det bjergpas, som jeg skulle krydse for at komme frem til den by som de andre havde valgt som ny overnatnings by. Jeg var knotten over, at de havde valgt en anden by end det vi havde aftalt, men de fortalte senere at Carstens GPS havde fortalt, at der ikke var overnatning på den rute jeg kørte, det passede så ikke helt, for jeg kom forbi et par stykker, man kan ikke altid tro på det nye moderne udstyr.

Det blev til en kraftig 14-15 kilometre lang stigning, jeg skulle opad inden jeg kom til toppen. Der var smukt med store marker og bjergtoppe rundt i horisonten. Den kraftige vind havde jeg stadig lige imod og den var ved at blæse mig af vejen, selv om jeg havde min egen oppakning og halvdelen af Mariannes bagpå. Jeg kæmpede det bedste jeg kunne, her sidst på dagen i 35-38 graders varme. Jeg var af og gå når min GPS fortalte at stigningen var over 12 procent, den største stigningsindikering den kom med var 16 procent, og så går det altså opad, så det blev vel til omkring 3 kilometre i alt, at jeg gik.

Da jeg kom over bjergpasset, var der igen en helt fantastisk udsigt nedover et kæmpe område, jeg stoppede og nød det i et kvarters tid, jeg mødte næsten ingen biler på hele strækningen, så jeg følte jeg havde hele verdenen for mig selv, her midt på Jakobs pilgrimsfærd.

Så gik det ellers nedad, så jeg måtte bremse for ikke at få for meget fart på, jeg kunne trille de sidste otte kilometre frem til byen, det var kun på det sidste flade stykke med modvind hvor det var nødvendigt at træde.

Da jeg nåede frem til hotellet, hvor de andre tre havde fået værelser, gik jeg direkte ud under den kolde bruser for at blive kølet ned. De andre fortalte, at de havde kæmpet med modvinden på landevejen, og den havde været fyldt op med biler, så det havde ikke været spændene for dem at cykle der, men direkte ubehageligt mente Marianne. Carsten havde ligget forrest for at give damerne lidt læ, men der var kun blevet cyklet med 5-7 kilometre i timen i den stride modvind. De var først nået frem en halv time før jeg ankom.

Planter der også var til, da Jakob gik igennem landskabet - humle til øl og vindruer til vin.

Vi var henne af gaden for at låse cyklerne inde i hotellets garage, vi ville hellere have haft dem ind og stå i receptionen, og det havde receptionist damen givet mig lov til, indtil hun fandt ud af hvad, hun havde sagt ja til, så var det ud med cyklerne igen. Det er lidt mærkeligt, at de ikke taler bare en lille smule engelsk eller tysk på overnatningsstederne her på ruten, hvor der går og cykler flere hundrede tusinde mennesker hvert år.

Vi gik op i en sidegade, hvor vi spiste aftensmad på en lille restaurant, og gik tilbage til hotellet igen, for at komme tidligt i seng, så ved 22 tiden lå vi under dynerne, efter en hård og varm dag i bjergene.

103km. de andre omkring 90km.

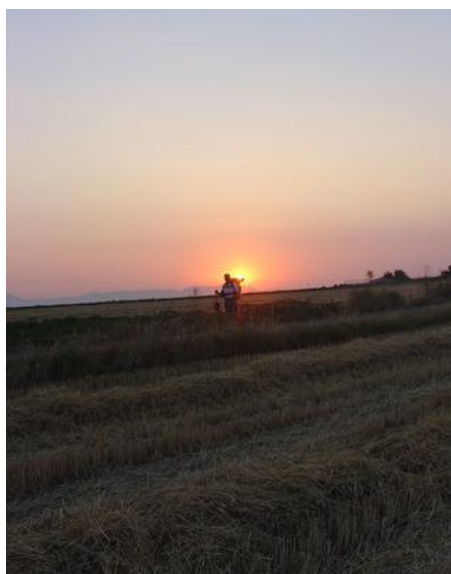
Santo Domingo - Burgos.

Tirsdag d. 24 august.

Vækkeuret var sat til klokken 06.30, vi havde aftalt at starte tidligere med cyklingen, så vi kunne komme tidligere frem til målet for dagens cykling, vi havde allerede lært, at det var alt for varmt at cykle hen på eftermiddagen. Jeg

kiggede ud af vinduet og konstaterede at det stadig var mørkt, og jeg tænkte, er vi ikke lige på ferie eller hvad, men sengen var forladt og jeg sprang under bruseren. Vi fik pakket og gik ned og satte os på en bæk for at vente på Dreyers, det var koldt her lidt i syv om morgenen og det var først nu ved at lysne fra øst.

Vi gik de par hundrede meter hen til parkeringshuset, som var en stor beton hal, vores cykler var de eneste derinde, udover en bil og en gammel hestevogn. Vi trillede ud af porten, mens den langsomt gik ned, og hen over fortovet og holdt tilbage, for en enkelt bil der trillede forbi, det var så lige en politibil, men de havde ingen interesse for os, selv om vi trillede af fortovet, der var så heller ingen andre oppe på det her tidspunkt, for gaden var tom for mennesker og andre biler. Vi trillede et kort stykke hen til en morgencafe, hvor vi fik bestilt croissanter, mine var med chokolade, herligt, jeg fik også kaffe og juice. Vi tog det med ud på gaden og satte os på fortovet for at indtage morgenmaden der, vi var jo pilgrimme og der var ikke borde til os inden døre.

Man er tidligt oppe når man er pilgrim og går i decibelen Jakobs fodspor.

Vi kørte ud af byen mod vest og kunne se, at der var mange skyer på himlen og de gav også en lille smule regn, vi havde fået windbreakeren på for kulden, så det gjorde ikke så meget med nogle dråber vand. Ude for byen blev vi enige om at følge landevejen mod Burgos, da cykelvejen gik en del mod nord og tilbage igen længere ude mod vest, der var heller ikke mange biler på vejen, så det blev en fin løsning. Det gik rask fremad de første 30km., derefter blev terrænet mere kuperet, så det var op og ned igen det meste af tiden, men vi havde det flotte landskab at kigge på undervejs, så det trøstede lidt når man kørte opad.

I landsbyen Villafranca-Montes de Oca stoppede vi op ved købmanden, det var en rigtig gammel købmandshandel, hvor man også kunne købe kaffe og drikke den i husets stue, vi gik rundt og kiggede på varerne og endte op med at købe en is og sodavand, vi fik også stemplet vore pas der. Vi stod og nød det udenfor og kiggede på de gående pilgrimme der kom forbi. Lige efter byen gik vejen direkte mod himlen, i byen sagde højdemåleren 800meter og 3,5km. senere sagde den 1160meter, over 2 gange himmelbjerget på 3,5 km., der blev trådt godt til af alle og vi kørte i hver vores tempo opad, jeg stoppede halvvejs oppe, og gik et stykke ind af en sti, jeg var lige nødt til at tale med en kunde fra Finland, jeg havde ikke talt længe før Lone og Marianne kørte forbi, og råbte at de havde trådt hele vejen.

Da alle var på toppen, stod vi og nød den flotte udsigt og kunne se vejen langt fremad, at nu gik det igen nedad. Så de sidste 30km. til Burgos gik det enten nedad eller ligeud.

Vi stoppede ved en landevejs bar og fik tapas, det er små brød med forskellige retter ovenpå, vi kunne selv stå ved disken og pege på dem vi gerne ville købe af det store udvalg. Jeg valgte spejlæg og noget lufttørret skinke samt et par stykker mere med bacon, tun og tomat. Vi satte os udenfor, hvor der var en overdækket terrasse lige ud til vejen, hvor vi sad og nød den fine mad. Det blev faktisk det bedste mad på turen, men omgivelserne kunne godt have været mere idylliske, end de store lastvognstog der drønedede lige forbi. Der var også en Spansk mand der med hans kone, han fortalte, at han var på ferie her, de boede normalt i Madrid. Det hele fortalte han på et flydende dansk, han havde gået på universitetet i Madrid og havde læst Skandinavisk med vægt på det danske, og jeg skal lige love for, at han talte flot dansk, meget bedre end prinsgemalen, det havde man så ikke lige oplevet før, at en udlænding kunne ens modersmål så godt, blot ved at læse det på et universitet langt væk fra Danmark.

Carsten og Eric.

Den flotte alle mellem hotellet og floden.

Vi fortsatte ind til Burgos og fandt også frem til centrum, vi var allerede fremme halv to, så det havde hjulpet gevaldigt at vi var startet så tidligt. Vi valgte at overnatte her i Burgos, så benene og kroppen kunne få tidlig fyraften fra cyklen og vi kunne samtidig have over en halv dag at opleve byen i. Det havde været den nemmeste dag på cyklen, også på grund af, at det havde været overskyet og temperaturen kun var oppe på 20-22 grader, som er til at holde ud for en hvid nordbo.

Vi stoppede lige i centrum, på en lang bred gågade langs floden, her lå der et rigtigt flot hotel med en dyr glasfacade, jeg mente vi skulle bo der, men de andre tre mente, at det så alt for dyrt ud og ville trille længere væk fra centrum, for at finde noget billigere. Jeg stillede cyklen og gik ind for at høre prisen og den var så kun 70 Euro, for et dobbelt værelse med morgenmad. Det var billigere end dagen før og meget bedre. Vi fik cyklerne ned i kælderen og tog den runde glaselevatorer op på tredje sal, hvor vi kunne stå og kigge ned i forhallen. Forhallen gik hele vejen til loftet inde i bygningen, som en stor trekant, med svalegange rundt på siderne, via denne nåede vi frem til værelserne. Inde i værelset var det hele også nyt og hypermoderne med flot kunst og fladskærm og jeg skal gi dig.

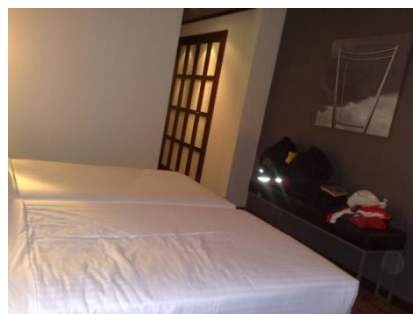
Jeg fik et brusebad i det flotte badeværelse, hvor jeg tog mit cykeltøj og andet tøj der trængte, med ind under bruseren og efter nogle minutter var både jeg og mit tøj rent igen. Tøjet blev hængt til tørre på håndklædetøren og rundt i værelset.

En lille kirke langs hovedgaden.

På udflugt med tog til bjerget over byen.

Vores flotte værelser.

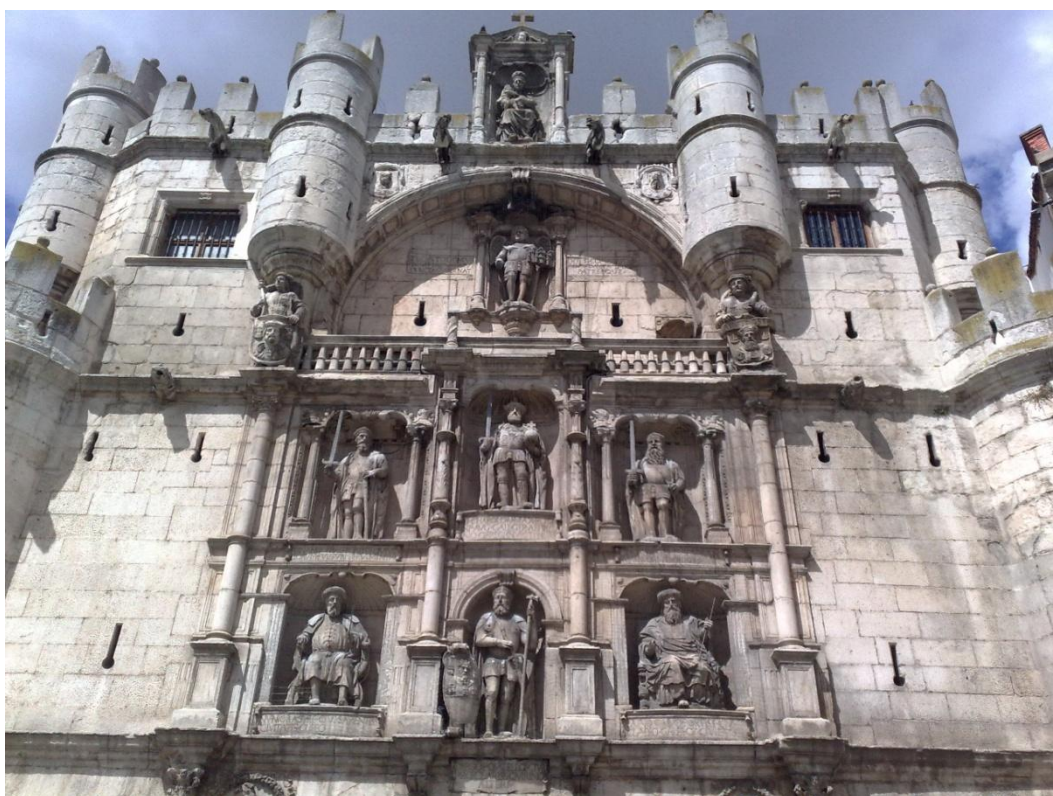
Vi gik hen til det store torv og satte os og fik en forfriskning, her kunne vi sidde og kigge på den store flotte katedral, de har her i byen. Vi gik op igennem de små handelsgader og kiggede på forretninger, jeg var inde og blev klippet, og selv om frisøren og jeg ikke havde et fælles sprog, gik det fint ved hjælp af fingersprog med at få forklaret, hvordan jeg normalt blev klippet, og han fik et fint resultat ud af det, selv om min hår pagt ikke mere er, hvad frisører drømmer om at gå i gang med, jeg kom ud igen som en flot fyr.

Vi gik videre hvor der blev studeret dametøjforretninger, men det blev ikke til så meget handel som damerne gerne ville, for de skulle jo have det med bag på cyklen i mange dage hvis de købte noget. Vi satte os på et andet torv og fik lidt at spise, her kom så lige Eric forbi, ham tyskeren vi havde mødt for to dage siden, han satte sig og vi fik en hyggelig snak med ham. Han havde taget en taxa til næste by med hans defekte cykel og fået den repareret der, så han kunne cykle videre.

Eric fortalte, at han havde snakket med en spanier, der havde fortalt ham, at der skete uventede, underlige og uforklarlige ting, når man bevægede sig på pilgrimsruten - og det var pudsigt, at han lige komme gående og fandt os - ud af alle de mennesker der var i byen.

Vi gik hen og tog et tog ved katedralen, dette kørte rundt i byen og op på et højedrag over byen, hvor det stoppede og vi fik en flot udsigt ud over byen og landskabet omkring denne. Efter dette satte vi os ved en anden restaurant og fik spist aftensmad med et glas lokal vin, og nød den fine aften.

Burgos store flotte katedral.

Vi nåede lige en fortovscafe mere foran vores hotel, hvor pigerne fik en smart drink, som de dog havde svært ved at drikke, inden vi gik i seng på vores fine værelser.

75km.

Burgos - Carrion

Onsdag d. 25. august.

Vi var oppe lidt over syv og tog elevatoren ned til etage: minus 3, der var en stor dyb p-kælder under hotellet og vi fik trukket cyklerne op af den stejle spiralbane, op og ud i morgenluften, der igen var lidt kølig. Vi fandt hen til en lille morgencafe hvor vi fik kaffe, croissanter og juice. Der er åbenbart mange spanske mænd der bruger denne måde at få morgenmad på, inden de skal på arbejde, for der var en del og serveringen foregik i et hurtigt tempo, der var mænd i jakkesæt, men også folk i almindeligt tøj, de fik lige læst morgenavisen mens de spiste morgenmaden. Der var ikke flere pladser så vi satte os ud på fortovet og spiste.

Vi trillede ud af byen igennem en park og kom ud langs med floden, hvor vi kørte af landevej 120, hvor der næsten ingen trafik var og vi fik hurtigt tilbagelagt 25km. Vi kørte uden om et asfalt team der var i gang med at lægge en flot ny belægning. Vi holdt dagens første pause ved en ensom belæggende tankstation, hvor vi fik fyldt vores flasker op med vand og sodavand, vi fik også pumpet mere tryk i vores dæk fra deres kompressor. Lige efter tankstationen gik det brat opad i et langt stykke og da vi nåede op på toppen kunne vi se landskabet fladede ud, vi var kommet op en på en kæmpe stor slette.

Vi kørte mod sydvest og kom igennem en del landsbyer, hvor mange af husene var forladt og faldet sammen, det så ud som om nogle af landsbyerne var ved at blive til spørgelses byer, men vi kunne se på de kæmpe landbrugsmarker omkring byerne, at de stadig blev dyrket. Kornet var høstet og de var ved at køre bigballer ind med store nye traktorer og kæmpe vogne.

Landbruget har også her det sidste nye grej og derved kan der ikke mere beskæftiges så mange ved landbruget som i forhold til tidligere, det har så haft den konsekvens, at mange af de mennesker der har boet i landsbyerne, er forsvundet og søgt andre steder hen, hvor de kunne få arbejde, sikkert ind til de større byer, så det er en trist skæbne der overgår de små landsbyer her ude på landet i Spanien, fordi der er næsten ingen til at bebo husene mere, så de er forladt og står og forfalder.

En ond cirkel må man konstatere for de små landsbyer her på sletten. Det er ikke her folk har vundet en masse kapital ved ejendomsstigninger, tværtimod beboerne er bare flyttet, uden at kunne sælge huset og har sat de penge til som de har givet for det.

På vej igennem en landsbys smalle gader.

Der bor en del ældre mennesker i landsbyerne der stadig passer deres huse.

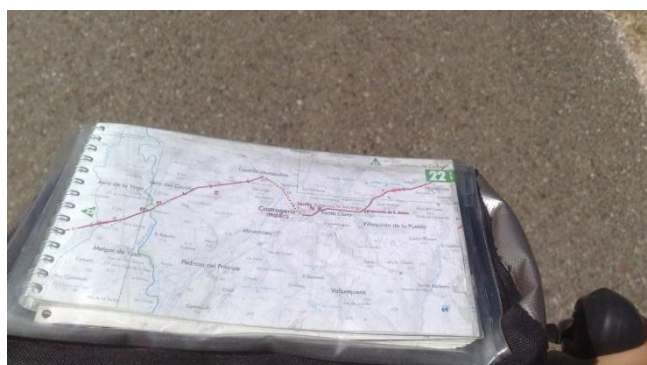
På et tidspunkt gled vi nedad mod en landsby, af en fin asfalt vej der snoede sig nedad mod byen, de første huse var gamle gårde, så kom byens huse, som lå meget tæt og vejen blev smal og gik helt ud til husenes mure. Den eneste vi så i byen var en ældre dame, der var ved at feje asfalten foran sit hus, der lå ud til den lille trekantede plads som var byens centrum. Pladsen bliver sikkert stadig brugt som samlingssted om aftenen, når de ældre beboere samles og taler om dagens hændelser, eller mangel på samme, de får nok også spillet et slag petang. Vi kørte videre og efter byen var der en lang stejl opstigning, til det store platou, som landskabet nu gik over i. Carsten og jeg kørte syretræning op af stigningen og ventede på damerne på toppen.

Bjergene var forsvundet i horisonten og det var kun flad jord hele vejen rundt. Jeg kom bagud på grund af telefonen, jeg havde ingen til at tage den denne dag, så når den lokale installatør ringede for at bestille et Elpan panel, var han så ikke lige klar over, at telefonen blev svaret fra en højslette i Spanien, ny teknologi på både godt og ondt, man har ikke rigtig ferie og den har også smadret de små landsbyer her. Men jeg nød at komme bagud, når telefonen ringede, for så havde man turen for sig selv bagefter, indtil man mødte de andre igen. Der var flere undervejs der fortalte, at caminoen skal man have for sig selv, og ikke være sammen med nogen, det er ens egne tanker om livet, man skal have gang i undervejs på rejsen.

Vi kom forbi en ruin af et stort gammelt slot, hvor der var samlet en del pilgrimme på cykel.

Så er der kun 514km. til målet, der bliver fulgt med på kortet på cykeltasken på styret.

Marianne ringede også, hun kunne ikke forstå hvor jeg var henne, men jeg havde kun et par minutter ned til hende, hvor hun stod midt på en gammel lang bro, hvor der drev en lille flod ind under. Her holdt vi hvil og nød naturen, vi kunne se nogle pilgrimme nærme sig broen fra en lang stenet vej, da de gik forbi os hilste vi pænt "bon camino" på dem. Vi kunne se på deres støvler og ben, at de trak meget støv op fra de tørre grusveje som de gik på. Carsten og Lone har mere travlt med at komme frem, så de var kørt af sted, men vi tog det med ro og fortsatte igennem meget frodige marker, hvor vi kunne se, at de gamle stenopbyggede vandkanaler - aquadukter - stadig blev brugt til at føre vand frem til markerne fra floderne, der var kanaler langs vejen og sidekanaler ud igennem landskabet, vi så mange kilometre af disse kanaler.

Vi stopper

for hvil på broen og får hilst på andre pilgrimme.

Da vi nåede frem til Fromista, så vi et gammelt sluseanlæg hvor de styrede vandet ud til de forskellige vandingskanaler, alt sammen bygget for rigtig mange år siden. Det er jo nødvendigt at vande alle markerne, hvis de skal give nogle afgrøder ellers ville det hele brænde af, i den lange og tørre sommer som de har her.

Vi mødte Carsten og Lone igen, de sad og ventede på os ved en cafe, hvor der var opsat en teltdug for at give skygge for den kraftige sol. Jeg troede, vi skulle sove i denne by, men damerne havde mod på mere end de 80km. vi havde kørt og ville gerne til den næste by cirka 20km. længere fremme. Mens vi sad og slappede af med kaffe og sodavand, kom der en mand hen ved bordet, han ville meget gerne tale med os turister, han kunne et godt tysk, og snakkede løs om verdenskrigen og jeg spurgte ind til den spanske borgerkrig, så der fik jeg også et længere foredrag, han var vist desværre ikke hel 100, men snakke tysk det kunne han, og det er der ikke mange der kan i dette land.

Vi fortsatte ud af landevejen, hvor der ikke var meget trafik, men modvinden var igen dukket op og gav vores ben en del ekstra arbejde. Vi kørte i helt åbent land med kæmpe flade marker på begge sider, pilgrimsstien gik her langs med landevejen, og der var ingen skygge for de gående på disse lange stræk, det var der så heller ikke for os, men vores hjelm tager da det værste, men den er også med til, at det kan koge lidt under den, men vinden sørgede for at der kom frisk luft til.

Stien her havde de specielle cementsten med caminomærket,

Vi kom frem til Carrion og fandt op i byens små gader, hvor der var et lille hotel, her fik vi værelser på anden sal i et gammelt hus, men værelserne var ude mærket. Vi boede lige over for en kirke, så vi gik de 4 meter over gaden og ind i kirken for at få stemplet vores pas. Inde i kirken var der også et stort krybspil, hvor der var landskaber og huse med Jesus og deciblen Jakob, som har givet navn Caminoen, den hedder jo Jakobs Radweg, den tyske kortbog som vi kører efter. Krybspillet var flot med lys på i den mørke kirke.

Da jeg havde været i bad, gik jeg ned og satte mig på en cafe for at skrive dagbog, Marianne hvilede sig i mens. Ret kort efter jeg havde sat mig der, kom tyskeren Eric så lige forbi og satte sig, jeg bød på kaffe og så snakkede vi sammen i en times tid, inden de andre 3 også dukkede op. Vi gik ud og spiste på en lille restaurant i byen, de havde kun pladser inden døre, så det var en varm omgang at sidde der, men vi kunne dog åbne vinduerne foran bordet og fik lidt frisk aftensluft ind den vej. Jeg fik set lidt spansk tv inden jeg sov, de genudsendte noget fra cykelløbet "Spanien rundt 2009", som optakt til årets løb der snart startede.

Kirken vi boede overfor - aftensmaden - den største camino skal vi så på turen.

97km.

Carrion - Leon.

Torsdag 26. august.

Igen var vi tidligt oppe, halv syv, bad og så ned, hvor vi fik cyklerne ud af baggården og påsat vores bagage. Det var mørkt udenfor, det blev først lyst mellem syv og otte, så hvis vi skulle tidligere af sted end dette her, er der nok nødvendigt, at vi investerer i lys til cyklerne. Vi satte os ind i den lille hyggelige restaurant og fik morgenmad, Marianne og jeg var de første der, så vi fik ristet brød først og kunne så selv tage andet tilbehør på et tagselv-bord. Jeg fik tre stykker ristet franskbrød, chokolade croissant, amerikan kaffe, som den normale kaffe hedder her i landet, bestiller man bare kaffe, får man espresso kaffe i en lille kop - uha det er stærkt.

Vi kørte ud af byen og fortsatte af landevej 120, hvor der skulle være en del trafik ifølge vores kortbog, men den nye motorvej gjorde, at der også her ingen trafik var, der gik faktisk et kvarter inden vi mødte den første bil, så vi havde vejen for os selv i den kølige morgenluft. Vi havde fået trukket en ekstra trøje på og windbreakeren udenpå igen, jeg havde også glæde af mine cykelhandsker. Caminoens grussti gik på denne strækning også langs med landevejen, og den giver meget støv op af benene på de gående pilgrimme, kunne vi se over middag, hvor deres støvler og ben er helt hvide af støvet.

En del af de gående pilgrimme startede også deres vandring før det blev lyst, nogen af dem endda meget tidligt, hvor de går nogle timer inden det bliver lyst. Derved kan de komme frem før det bliver rigtigt varmt, det må også være en oplevelse, at gå på stien i nattens ro og mørke, mens stjernerne og månen lyser ned til dem oppe fra vor herre, der er jo mange af de farende der er meget troende, der høre vi nok til i den meget billige ende.

Et forladt og sammenfaldet hus i en landsby.

Vi cyklede igennem bymuren i Sahagun.

Cyklingen gik godt derudaf på den fine vej og ved ellevetiden rundede vi de 50km. og var i Sahagun, hvor vi tog et pit stop og fik et landgangsbrød med skinke og ost. Vi fortsatte de 15km. frem til El Burgo Ranero hvor vi holdt en længere middagspause. Det var også en typisk spansk landsby med smalle gader der ikke var vedligeholdet. Mange af husene var støbt op i rødt ler, men kan alligevel holde til regnen og andet vejrlig i mange år. Vi fik stemplet vores pas ved den lille kirke, hvor en flink dame fortalte om pilgrimmene der kom forbi, og hun havde en bog hvor alle var skrevet op i, hun noterede hvilke lande de kom fra og hvor langt de var gået eller cyklet, hun talte et fremragende engelsk. Efter stemplingen kørte vi igennem de smalle gader og op til en lille cafe hvor vi fik hver en lille pizza. Vi sad udenfor og spiste under en parasol og kunne sidde og kigge rundt på de rødbrune huse og en meget tør jord imellem dem, det støvede meget når der kom en knallert eller bil forbi, vinden gjorde sit til at støvet rigtigt kunne blæse op i luften.

El Burgo Ranero kirken hvor der blev noteret hvor vi kom fra.

Det begyndte igen at blæse op over middag, som det også har gjort nogen af de andre dag, men denne dag var vinden endnu kraftigere, i starten fik vi den ind skråt forfra, og jeg lagde mig ud på siden af Marianne for at læ en lille smule for hende. Markerne var de næste 30km. helt flade, der var ingen hegn eller træer der kunne give lidt læ, så det var en hård omgang ud over kornstepperne. Hr. og fru. Dreyer kørte i forvejen, så de var fri for at vente på os, det er også bedre at køre i sit eget tempo end at skulle presses eller være irriteret over at skulle vente på nogen. De ville cykle frem til Leon og finde et hotel til os, og så lige sende en sms om hvor de var blevet indkvarteret.

Her var der ingen der boede mere.

Flotte huse med skodder for vinduerne.

De sidste 12km. ind til Leon kørte vi på landevejen, hvor der var en masse trafik, som drønedes af sted, dette sammen med at vinden var taget endnu mere til, og vi fik den ind fra siden bevirkede, at vi hver gang der kom en bil udenom blev suget ud mod vejen, det var ret ubehageligt og Marianne fik en krise over dette, så vi tog et par ekstra stop, hvor vi kunne trille væk fra vejen. Marianne gik også en del af strækningen, da hun ikke ville risikere noget, det var også et frygteligt stykke med store lastvogntog, der drønedes lige forbi ens skulder. Vinden og larmen fra alle bilerne gjorde, at vi ikke kunne høre de store køretøjer, før de var ud for en. Ved en tank spurgte jeg Marianne, om jeg skulle ringe efter en Taxa, men hun ville hellere gå, sagde hun.

Da vi manglede 5km. ind til byen, kom vi frem hvor landevejen gik ind på en 4 sporet vej, den skulle vi så også køre af, da det var den eneste vej mod centrum. Da vi skulle til at køre ind på denne, dukker der pludselig 2 cyklister op fra højre som var iklædt dannebrogstrøjer, det var så Lone og Carsten, der havde været ude på en større omkørsel. De troede de kunne komme en anden vej til centrum og havde valgt en vej ud langs floden, men på den forkerte side og man kunne ikke komme over andet sted end af den 4 sporede vej. De havde kørt rundt og rundt i over en time på deres lille ekstra udflugt.

Jeg satte i gang ned af den 4 sporede og de andre fulgte efter, der var rigtig mange biler, vi skulle have den første afkørsel igen fra "motorvejen" og heldigvis gik det nedad hele tiden, så vi kunne komme igennem dette stykke vanvittige kørsel forholdsvis hurtigt. Da vi igen holdt på en almindelig vej stoppede vi, så dem der havde været nervøse over dette stykke lige kunne puste ud. Vi trillede videre mod centrum af de befærdede veje, igennem lyskryds, rundt i rundkørsler og til sidst nåede vi næsten frem til den mægtige katedral.

Gaudi-Paladset, man er nødt til at have nogle mennesker på billedet, ellers tror man det er taget fra et eventyr.

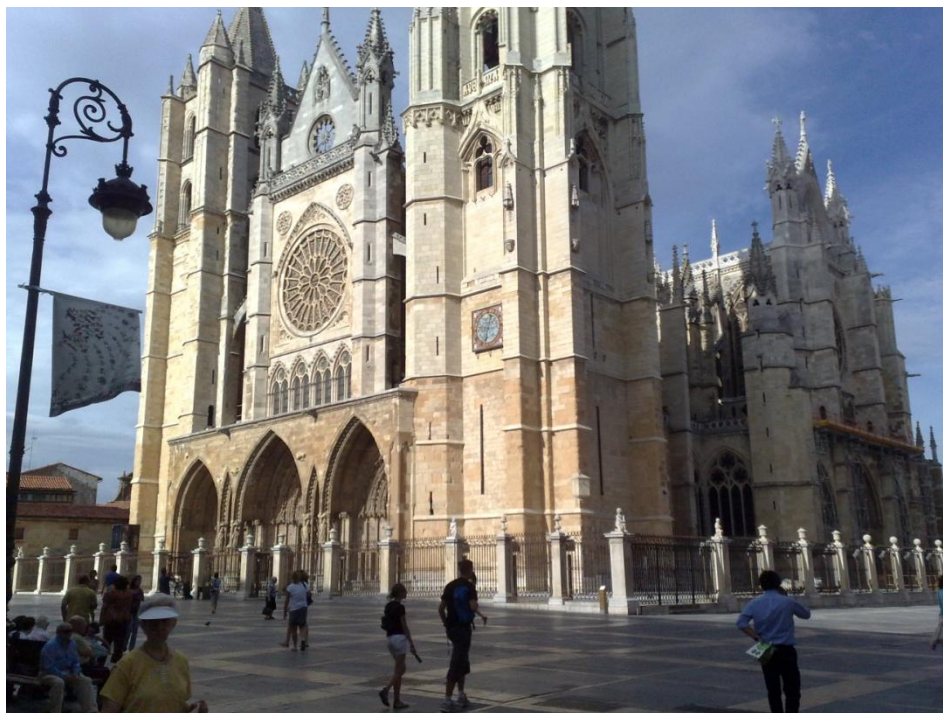
Her er det Lone, Marianne og Eric.

Der hvor gågaden startede op til Katedralen, sad Eric (tyskeren) som den mest naturlige ting og ventede på os, han sad på en bænk, der var så bare lige det, at vi ikke havde aftalt at mødes med ham her, og byen har trods alt 150.000 indbyggere, og så træffer vi alligevel på ham, som noget af det første. Jeg nåede lige at tale med en dansker der også, jeg kom til at kigge på en mand, der kom gående og så sagde han til mig, ligner jeg så meget en dansker, at du kunne se det. Han fortalte, at han var undervejs i 4 uger og han havde taget turen alene, for det skal man sige han, han fortalte dog også, at hans kone ikke ville med på turen, efter hun havde hørt om alle de lus og lopper der var på refugdigerne, og han kunne give hans kone til dels ret. Vi havde jo været heldige, at finde hotel eller pension hver

nat, men det kunne have været spændene at prøve dem. Marianne og jeg har medbragt en lille sovepose, hvis vi skulle ende et sådant sted en nat. Vi er sikkert gået glip af en del, ved ikke at sove disse steder.

Eric fortalte, at han havde fundet et sted at sove en lille kilometer derfra, og det var et billigt Hostel, så vi gik efter ham så vi kunne sove samme sted. Han kunne så ikke finde tilbage til stedet, men det lykkedes til sidst alligevel. Hostelet lå på anden sal, så vi fik cyklerne ind i den meget lille elevator, de stod på højkant for at de kunne være der, en og en afgang blev de kørt op. Vi fik booket værelser og trak cyklerne rundt i de smalle gange, stedet var ikke af nyere dato, men var rent. Her var de andre pilgrimme også mere interesseret i at snakke, den unge dame ved siden af bankede på og stod længe og talte med Marianne. Hun ville rose vores fantastiske flotte cykler sagde hun, de stod godt nok næsten og spærrede hele gangen, men man kunne klemme sig forbi. Hun var franskmænd og boede i tyskland, så hun kunne noget sprog, hun var også på pilgrimsfærd på cykel.

Jeg gik ned og satte mig på en udendørs bar og skrev dagbog indtil de andre var klar. Derefter gik vi op og så katedralen og Gaudi-Paladset ved siden af, det er to helt fantastiske bygningsværker. Vi var inde i katedralen for at få stemplet vores pas, og så hvor storslået man kunne bygge tilbage i det 1300 århundrede. Især glasmosaikkerne i vinduerne var flotte inden fra.

Vi gik tilbage og fandt, ja undskyld, Burger King hvor aftensmaden blev sat til livs, inden vi gik tilbage til pladsen foran vores Hostel, hvor vi satte os under træerne på pladsen og fik en kop kaffe i den milde aftensluft. Her sad vi og kiggede på alle menneskerne der drev forbi, menneskerne i denne by kom også for alvor ud på gaden efter klokken 20, hvor der er gang i den med al mulig snak, spil og anden hygge, jeg tror ikke de ser så meget fjernsyn som danskerne gør.

Vi gik på værelset og kravlede i seng, herfra kunne vi tydeligt høre nede fra gaden, at der stadig var en masse liv i denne, og det ebbede sent ud.

100km.

Hostelet lå på anden sal i den hvis bygning.

En af gågaderne i Leon.

Leon - Astorga.

Fredag d. 27 august.

Vi var oppe halv syv, og da jeg kiggede ud af vinduet, var det stadig mørkt udenfor, jeg kunne dog se frem og tilbage i gaden og der var ikke en levende sjæl at se, så jeg var den første der var oppe i hele byen, blev jeg enig med mig selv om. I den store etageejendom overfor, var der heller ikke lys i nogen af vinduerne. Der var dog en ensom mand i gang længere nede i gaden, med at spule denne for snavs og skidt og det var sikkert også nemmere end at feje og helt sikkert sjovere.

Vi gik hen og fik morgenmad for enden af gangen i den lille cafe, her sad tyskeren og ventede på at få sin morgenmad, vi satte os ved hans bord og lidt efter kom Dreyers også. Eric ville gerne cykle sammen med os denne dag fortalte han, og det var selvfølgelig helt i orden. Vi fik cyklerne ned igen en efter en, jeg tog en anden lille elevator ned, til en lille hall og fik her bakset alle mine ting ud af hoveddøren, og var klar til at køre rundt om bygningen til de andre. Jeg opdagede at jeg havde glemt min cykelhjelme inde i hallen, men heldigvis var døren ikke smækket, som jeg frygtede.

Da resten af selskabet havde fået kæmpet deres cykler ned og var klar til afgang, trillede vi ud af byen i sydvestlig retning, som jeg mente var rigtig efter kortet. Der gik ikke længe før Eric kom op å siden af mig for at fortælle, at man skulle cykle mere glidende og han fortsatte fremad. Jeg havde stoppet blandt andet for rødt og for at kigge på kort, så vi ikke startede dagen med at køre forkert, det er ikke alle steder der er lige god skiltning med pilgrimsruten i byerne, og denne morgen så vi faktisk ikke et skilt med ruten.

Da vi havde cyklet 7km. kom Eric imod os i den anden side af vejen, og råbte til os at vi cyklede forkert, vi hilste og lod ham køre tilbage. Vi tog caminoen som dukkede op et par kilometer længere fremme, Eric tog landevejen som han plejede. Han cyklede ikke ret meget på selve pilgrimsruten men parallelt med denne af landevejen, hvor det skiftede med ingen trafik eller rigtig meget trafik, det var et spørgsmål om det var en strækning med betaling på motorvejen eller ej.

Vi cyklede også denne dag ud igennem store flade landbrugsområder, med de gamle vandingskanaler løbene langs vejkanterne og med kanaler langt ud i horisonten. Det var fugtig og frodig jord, kunne vi se på afgrøderne, især majsene stod flot og grønne.

Vi fik 8km. af en stenet grusvej ud igennem markerne, det var rimelig vej for mountainbikenes store brede hjul, men Mariannes og mine racerdæk var slet ikke glade for denne strækning, så der blev kæmpet det bedste for at trille udenom større sten og det mest løse grus, men tempoet blev skruet helt ned, så det ikke kunne gå helt galt hvis vi væltede. Det var faktisk et flot stykke at cykle, så vi stoppede op nogle gange hvor vi nød naturen og kiggede på vandingskanalerne, som var fulde af vand. Denne stenede vej var også den de gående pilgrimme fulgte. På et tidspunkt kom vi frem til to jernbanespor på tværs af stien uden nogen form for overkørsel, så her bar vi cyklerne over og kørte videre på den anden side, ret kort efter kom vi tilbage til asfaltvejen.

Min læssede cykel var lidt svær at styre på den løse grusvej.

Vi kigger kort og bære cyklerne over jernbanesporene.

Vi stoppede i Hospital de Orbigo og fik taget billeder af den gamle lange stenbro fra 1300 tallet, et fantastisk bygningsværk fra dengang. De var ved at renovere den, men vi kunne lige passerer uden om arbejdsjaket, der gik sløvt rundt i varmen og lignede nogen der ville være længere om at renoverer den, end den tid det havde taget i fordums tid at bygge den. Broen var ikke mere end 1,5 - 2 meter bred og vel et par hundrede meter lang.

På den anden side af broen lå den lille by, her gik vi ind på en restaurant for at få middagsmad, hvor vi samtidig kunne sidde og nyde udsigten til broen. Men der var siesta, fortalte de til os, og de åbnede først noget senere igen. Vi fandt en lille købmand hvor vi købte brød og lidt pålæg, som blev spist i skyggen foran forretningen.

12km. før vi nåede frem til Astorga, steg vejen meget og det var opad i et par kilometer i laveste gear. Vi havde haft et par dage, hvor der ikke havde været mange stigninger, hvor vi mest var kørt ud igennem fladt terræn, men det var slut nu, for resten af turen går igen op og ned i bjerge, så dette var første prøve og vi klarede det fint.

På vej ind i Astorga prøvede vi igen noget nyt på en cykel, der var opsat et kæmpe jernstativ, hvor man cyklede opad af flere ramper, for at køre over jernbanen og ned igen af ramper på den anden side. Vi blev enige om at overnatte i Astorga og nøjes med de 63km. vi havde kørt, også for at få en halv fridag fra cyklerne og så var der en del at se i byen.

Så kom

bjergene igen.

I Astorga kørte vi rundt i de stejle gader for at finde frokost, jeg havde stillet min cykel op af en mur, da min mobil ringede, jeg var samtidig gået lidt væk fra cyklen for at tjekke om en cafe havde åbent, på et tidspunkt er der en ung dame der prikker mig på ryggen og peger hen mod min cykel. Der var ankommet en ældre mand i en bil og han skulle åbenbart ind i en port ved siden af min cykel, og så havde han trukket min cykel væk og smidt den ned af et hushjørne. Cyklen havde jeg jo lige købt og så er vi tossede motionsryttere meget ømme over vores køretøj, og får den stillet sikkert fra os når vi stiller den.

Jeg gik hen og kiggede på cyklen og så, at der var kommet en rids i min sadel og det kun var held, at stellet ikke også var blevet skrammet ned over hushjørnet, idioten havde bare smidt den på hjørnet, og så gjorde vægten fra bagagen at den væltede, der kunne have været kommet lange dybe ridser i den. Jeg tændte af og gik rundt om bilen, stak armen igennem vinduet og tog fat i den ældre mands arm og skældte ud i et højt og langt tonefald, jeg ville lige vise de Spanier, at det ikke kun er dem der kan skælde ud og råbe. Da jeg gik tilbage til min cykel og trillede væk, kunne jeg se, at der var kommet en del ud af en restaurant for at følge med i hvad der skete, de havde vist ikke hørt det sprog før og så i så høj volume. Vi gik længere frem i gaden og satte os ved et bord udenfor og fik vores frokost som vist var burger.

Den mærkelige platform cykelbro over jernbanen.

Astorga's store muslingeskal fortalte at caminoen går her.

Vi kørte væk fra centrum og fandt et Hostel, som lå ud til landevejen der gik igennem byen. De andre fik et middagshvil, jeg satte mig ned foran Hostelet og skrev dagbog. Da jeg havde siddet der lidt kom Eric gående, som den mest naturlige ting, havde vi valgt samme overnatningssted som ham, selv om der var over 20 forskellige steder man kunne overnatte i byen, og det var ikke aftalt. Eric havde cyklet på landevejen hele vejen hertil og var

ankommet en time før os, han havde også valgt at cykle mindre denne dag? Nu er det 5. dag i træk, at vi overnatter på samme sted, uden der har været aftalt noget. Det var her Eric fortalte mig, om ham spanier der havde fortalt Eric om, at *der sker pudsige og mærkelige ting når man går eller cykler på Caminoen*, og det skal jeg lige love for.

Vi gik ind til byens centrum for at spise aftensmad, der var en masse mennesker i gaderne og musik flere steder, det var vist en slags byfest. Vi kom frem til torvet, hvor der også var en masse mennesker samlet, de stod i en tæt cirkel rundt om et eller andet der foregik, så vi pressede os ind i mellem menneskerne hvor vi kunne se, at der var en mand der arbejdede hårdt med at kløve en ordentlig træstamme, på tid, fandt vi ud af. Jeg havde læst inden turen, at en af de tre nationalsporter her i Nordspanien er trækløvning. Manden der huggede med de store økser, havde en hjælper med der sørgede for, at der hele tiden var den rigtige økse klar, de havde forskellige længder skaft og størrelse på hovedet. De snit han lavede i træet var hel lige, så han vidste nøjagtig hvor han ramte hver gang. Når der blev skiftet økse, blev der klappet og huet fra publikum, det var helt seriøst, hvor det i stedet kunne trække lidt på smilebåndet hos en dansker.

Vi satte os på en udendørs restaurant på torvet og fik en pizza, der var skygge og koldt, og vinden havde stadig ikke lagt sig, den havde også været imod os på cyklen denne dag. Øksemanden blev færdig med stammen mens vi spiste, han var omkring 45 minutter om at kløve den hele vejen igennem - hårdt arbejde.

På vej tilbage til Hostelet gik vi forbi det store Gaudi Palads og katedralen, som også her var fantastisk flot, jeg var lige inde i Gaudi paldset, men der var de lige ved at lukket så jeg kunne kun stå og kigge i det første store rum, som var et turistkontor. Der lå før 1880 et andet slot på dette sted, men det nedbrændte og så tog biskop Grau kontakt til hans ven arkitekten Antoni Gaudí, for at få tegnet et nyt slot. Denne havde ikke tid til at komme til Astorga, da han var travlt beskæftiget med nye bygninger i Barcelona. Men Gaudi fik tilsendt tegninger af grunden og så sad han i Barcelona og tegnede det nye slot. Byggeriet gik i gang i 1889 og hele slottet stod færdigt i 1913. Man skulle næsten tro det var Walt Disney, der havde haft en finger med i spillet.

Katedralen til venstre og Gaudi slottet.

Vi fik en enkelt fadøl foran sovestedet inden vi gik på op værelserne, hvor jeg fik læst lidt i min krimi inden øjenlågene faldt i, det blev en barsk dag i morgen vidste vi.

63km.

Astorga - Villafranca del Bierzo.

Lørdag d. 28. august.

Vi var oppe før fanden fik sko på, hvis man ellers kan skrive dette, når man bevæger sig i disciplens fodspor. Vi ville være tidligt ude, fordi vi vidste der ventede os en 36km. lang opstigning i et stræk, puha ved tanken. Vi havde set hvordan landskabet indimellem havde rejst sig for os, men vi troede ikke helt på at det kunne gå opad og opad i et så langt stræk, men vi blev klogere.

De var ved at åbne restauranten lidt i syv nedeunder, så jeg fik et stykke brød og en varm kop kaffe, som jeg tog med udenfor, her jeg satte mig ved et bord i mørket for at nyde nadveren. Vi havde fået cyklerne ud af den fugtige kælderlignende lade som de havde stået i for natten, det var natportier der var gået med ud for at åbne den store træport indtil det store mørke rum. Vi kunne lige skimte de gamle motorcykler der også stod der, da vi trak af med vores cykler. Så de stod klar med bagagen pakket ved det bord jeg sad og spiste ved. Carsten, Lone og Marianne havde været over på tankstationen, der lå lige overfor, for at finde lidt morgenmad inden vi kørte af sted, de mente, det ville tage for lang tid at vente på restauranten rigtig åbnede, det jeg havde fået serveret, var af en flink dame som var ved at gøre klar til åbningen.

Solen er ved at stå op, men vi er oppe, også oppe på cyklerne.